

หน้ากาก

บทที่ 38

หน้าจอกที่เห็นก่อนจะถูกปิดแว็บๆ ทำให้ปองทองที่เพิ่งจะผ่านประตูเข้ามา สีหน้าเครียด พอเดินมาดูแล้วเห็นชื่อผู้รับจดหมายก็ทำหน้าบึ้ง

“ ประเดี๋ยวนายจะมา ”

“ อ้าว วันนี้นายจะมาที่นี่หรือ ”

“ มาเคลียร์กับพวกพนักงาน ให้เข้าใจกันทุกคนว่าที่นี่จะเป็นของเรา แล้วจะคุยเรื่องการทำงานร่วมกันระหว่างที่นี่กับบริษัทใหญ่ด้วย ”

“ ไหนว่าหกเดือนไป ”

หญิงสาวขมวดคิ้ว “ ทำไมไม่ถึงจะมีข้อโต้แย้งที่นายเลื่อนเวลาให้เร็วขึ้น มันดีกับเราไม่ใช่หรือ ”

รหัทธูคิดว่า ถึงแม้ที่นี่จะกลายเป็นของเขาและปองทอง โดยทั้งสองจะต้องบริหารงานเพื่อนำรายได้มาผ่อนส่งเงินลงทุนคืน แต่การทำงานต่อไปก็ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมอย่างไม่เป็นทางการของชรัมภ์อยู่ดี

“ หรือว่าเธอยังไม่ยอมปล่อยแม่คนนั้น ”

สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขรึม

“ จะยังงี้ก็ต้องปล่อย เขาบอกขอเลิกกับผม ”

“ จริงหรือ เขาเสียตายเศรษฐีพันล้านละสิ ก็น่าอยู่หรือ เป็นใครก็ต้องเลือกทางนั้น ”

“ เขาท้อง... ”

ปองทองชะงัก “ กับใคร ”

“ จะกับใคร ก็กับแฟนเขานะสิ ”

“ ไม่ใช่ระหอกหรือ ”

ชายหนุ่มกระแทกลมหายใจ หงุดหงิดที่เป็นฝ่ายถูกตัดรอน สีหน้าของปองทองเปลี่ยนเป็นดีขึ้น “ ดีเหมือนกัน เรื่องจะไต่ถามสำหรับคุณด้วย เราไม่ต้องการตัดทายเป็นอันขาด ดีละ วันนี้เราจะได้ออกนายไปเลย จะได้ไม่ต้องไปวุ่นวายกับแม่คนนั้นอีก ”

รหัทธูหน้าบึ้ง ไม่ไปวุ่นวายกับตัดทนาย... ไม่มีทางเสียหรือ!

รถเบนซ์คันใหญ่เอี่ยมหรูของชรัมภ์จอดอยู่ที่หน้าร้านซึ่งเป็นคูหาใหญ่ในห้องแถวใหม่ริมถนนหลวง หลังจากหลายชั่วโมงที่คุยกันในการทำเป็นกันเอง หนุ่มใหญ่วัยกลางคน ก็สั่งชายคนขับรถให้ออกมาติดเครื่องยนต์รอก่อนที่เขาจะออกมาขึ้นรถโดยมีหนุ่มสาวเดินออกมาส่ง

นอกจากคนขับรถ เขายังมี “ ผู้คุ้มกัน ” ตามติด

มีการร่ำลากันอีกเล็กน้อย ชรัมภ์ยังหัวเราะปลางพูดจา

ตบหลังไหล่ชายหนุ่มอย่างสนิทสนม ในที่สุดปองทองและรหัทธูก็ยกมือไหว้ ก่อนหนุ่มร่างใหญ่จะหายเข้าไปในรถที่ติดฟิล์มกรองแสงสีทึบทิ้งให้สองหนุ่มสาวมองตาม

ตัดทนายมาจอดรออยู่ที่ฝั่งตรงกันข้าม ไกลและนานพอจะเห็นว่าใครเป็นใคร เธอยังเห็นหนุ่มสาวทั้งสองยืนพูดกัน แล้วฝ่ายหญิงก็จับแขนชายหนุ่มพาเดินกลับเข้าไปในอาคารด้วยอาการเอาอกเอาใจ...

เธอมาหาด้วยความยินดี แต่ภาพที่เห็นทำให้มีนงง สับสน เธอจำชรัมภ์ได้ แต่ว่าปองทองคือใครกัน.....

ความรู้สึกที่อ่อนแออยู่เป็นพื้นฐานทำให้หญิงสาวได้แต่น้ำตาคลอตา ทำอะไรไม่ถูก แค่ว่ามาหารหัท เธอก็ต้องคิดแล้วคิดอีก กลัวว่าหากจาริตจ้างให้คนติดตาม รหัทจะเดือดร้อน อีเมลที่เพิ่งได้รับทำให้เธอต้องพาตัวเองมาที่นี่ แล้วก็ได้มาพบเห็นสิ่งที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน

เขาสนิทสนมกับชรัมภ์ถึงเพียงนี้...

เธอได้ยินมาว่ายอดชายของจาริต ลดฮวบอย่างรวดเร็วในระยะหลังๆ นี้ ส่วนแบ่งตลาดของชรัมภ์พุ่งสูงขึ้นด้วยยุทธวิธีต่างๆ นานาๆ ไม่ว่าจะจาริตจะทำอะไร ฝ่ายนี้ดักทางไว้ได้หมด ช้ายังมีวิธีการต่างๆ มาดักตีจุดอ่อนที่เกิดขึ้นเป็นระยะๆ อีกด้วย

หญิงสาวนึกถึงข้อมูลที่ตนส่งทางอินเทอร์เน็ตมาให้รหัท เพื่อที่เขาจะได้ “ ...ลองศึกษางานดู เผื่อว่าจะได้เอาไปประยุกต์ใช้กับงานของคุณได้... ”

หญิงสาวน้ำตาซึม สีหน้าซีดเผือดขึ้นเหวี่ยง เธอออกกรอกอีกครู่หนึ่งก็จอดที่ร้านอาหาร ปิดบังดวงตาบอบช้ำไว้ด้วยแว่นสีดำแล้วโทรศัพท์หาเขา

“ ฉันทอยู่ที่...” เธอเอ่ยชื่อร้าน “ โปรดออกมาหน่อยได้ไหม ”

รหัทรู้จักร้านที่หญิงสาวพูดถึงดี น้ำเสียงร้าวรานของตัดทนายทำให้เขารู้สึกหนักอึ้งขึ้นมาทันที

เขาบอกปองทองว่า “ ผมจะไปธุระสักประเดี๋ยว ”

ปองทองสังเกตเห็นอยู่แล้วตอนที่ชายหนุ่มรับโทรศัพท์

“ ธุระอะไร ” เธอขมวดคิ้ว ความระแวงวิ่งขึ้นมาเป็นริ้ว

“ กับแม่คนนั้นอีกละซี ”

ร่างสูงฉวยกุญแจรถ ลุกเดินหน้าขีมิ้มจากไปโดยไม่ตอบคำปองทองหงุดหงิดอยู่คนเดียว อีกครู่หนึ่งก็ฉวยกระเป๋าตามออกไปข้างอย่างอดใจไว้ไม่ได้...

ร่างบอบบางที่ดูฝ่ายผอมลงจนผิดตา นั่งรออยู่ในมุมที่ห่างจากผู้คน ภายในร้านค่อนข้างว่าง หญิงสาวหันมามองเมื่อเงาร่างที่บวมยีนอยู่ใกล้ๆ ชายหนุ่มนั่งลงที่เก้าอี้ตรงหน้าเธอ

หญิงสาวมองเขาผ่านแว่นตาสีดำ ชายหนุ่มเอื้อมมือดึงมันออก ดวงตาชำโศกศัลย์ทำให้ใจเขาไหวยวบ รีบป้อนคำพูด

“ ผมเพิ่งเห็นเมล มีอยู่นานก็เลยเพิ่งจะตอบกลับไป ”

“ ฉันมาเพราะเมลของคุณ ” เสียงเธอแหบแห้งสั่นเครือ

“ คุณปิดโทรศัพท์ไว้ตลอดเวลา ”

“ ฉันคืนโทรศัพท์เครื่องนั้นไปแล้ว ”

ที่เคยคิดว่าเธอไม่ได้เป็นอะไรนอกจาก “เหยื่อ” ที่สักวันหนึ่งเมื่อเธอถูกฉีกทิ้งจนเหลือแต่สภาพบอบช้ำยับเยินเขาก็จะสะใจและปล่อยทิ้ง แต่พอมายู่กันตรงหน้า ความตั้งใจที่เคยวาดวางไว้ก็มลายหายไปหมด

เสียงเขาอ่อนช่นเดียวกับดวงตา “ ทำไปไม่ใช่เครื่องเดิมที่คุณเคยใช้ คุณไม่ต้องปิดบังอะไรอีกแล้ว ผมรู้แล้วว่าคุณเป็นใคร ”

“ คุณรู้มานานเท่าไรแล้วคะ ” เสียงถามห้วนไหว ปรกกายตาเธอวาววับด้วยความรู้สึกสะเทือนใจ “ คุณรู้มานานเท่าไรแล้วว่าฉันเป็นใคร อยู่ที่ไหน เกี่ยวข้องกับใครและงานอะไรบ้าง...”

ชายหนุ่มได้แต่นิ่ง

“ ฉันเห็นชรั่มภักในงานราตรีหน้ากาก ไม่รู้ว่าคุณมากับเขา... เหมือนอย่างที่ยูพองให้เมษมา...”

“ ไม่ใช่ ” มืออุ่นเอื้อมข้ามโต๊ะมาจับมือเธอ ยึดไว้แน่นเมื่อมือบางขยับจะดึงหนี “ ตอนนั้นผมไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร ผมสนใจคุณตั้งแต่แรกเห็นจริงๆ ตอนแรกๆ ที่เราเข้ามาคุยกันทางอินเทอร์เน็ต ผมยังหวังเสมอว่าจะได้พบกับคุณอีก ”

“ แล้วคุณก็ได้พบจริงๆ ตามแผนการที่วางไว้ ”

“ ผมไม่เคยคาดหวังที่จะให้มันเป็นอย่างนั้น ”

“ ไม่ได้หวังที่จะให้ฉันทรยศคุณริตด้วยหรือคะ ”

ชายหนุ่มนิ่ง ก่อนจะพูดว่า “ ถึงอย่างไรมันก็ยังดีกว่าที่จะปล่อยให้คุณหายไปจากชีวิตเฉยๆ ”

“ แต่ถึงยังไงมันก็ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่ดีไม่ใช่หรือคะ ” เสียงถามร้าวราน น้ำตาลื่นจากดวงตาไหลลงมาตามร่องแก้ม หญิงสาวดึงมือจากการจับกุม “ คุณจะเก็บลูกเมียของศัตรูไว้ทำไม ที่คุณต้องการก็คือทำให้พวกเราเจ็บ... คุณได้ตามที่ต้องการแล้วหรือยัง...”

ไม่มีคำตอบนอกจากใบหน้าขีมิ้ม ดวงตากร้าวกระดำงขึ้นเมื่อพูดว่า “ คุณเป็นคนบอกเลิกกับผมเองนะ จำได้ไหมว่าคุณเลือกที่จะอยู่กับมหาเศรษฐี เพราะว่าต้องการให้ลูกโตขึ้นกับความพร้อมพรั่งทางวัตถุ ”

หญิงสาวนิ่ง ก่อนจะพยักหน้า “ งั้นเราก็คงจะมาถึงทางแยกแล้วจริงๆ ” เธอพูดอย่างตัดใจ อากาการสุดลมหายใจยาวนานทำให้ช่วงอกคอดหลังไหล่และใบหน้าเซิดขึ้น แม้ปรกกายตาจะร้าวราน

เธอลุกขึ้นก้าวออกจากโต๊ะโดยมีร่างสูงลุกตามติดหมายจะหยุดเธอไว้ หญิงสาวชะงักเมื่อเผชิญหน้ากับคนที่เพิ่งจะเปิดประตูสาวเท้าตรงเข้ามา ตาต่อตาประสานกัน ปรกกายตากร้าวสีหน้าบึ้งตึงของปองทองสะกิดความทรงจำเธอ ทัดทยาเคยเห็นหญิงสาวผู้นี้มาก่อน

แล้วเธอก็จำได้ สมัยยังเยาว์วัย ทั้งสองเคยเห็นกันหลายครั้งเมื่อทัดทยาไปนั่งรอคนของบิดาเก็บเงินค่าเช่าที่ดินที่แบ่งเป็นแปลงเล็กแปลงน้อยก่อนที่ชุมชนนั้นจะถูกพระเพลิงเผาไหม้เป็นจุนในเวลาที่ต่อมาเพื่อที่จะกลายเป็นอาคารสูงหลายสิบชั้นในทุกวันนี้

สีหน้าเธอเรียกรอยยิ้มเยาะหยันขึ้นในใบหน้าสตรีที่ยืนอยู่....

ทัดทยาสาวเท้าเดินผ่านออกไปอย่างรวดเร็ว ร่างสูงที่ถูกปองทองดึงไว้มองผ่านกระจก เห็นเธอแหบจะวิ่งไปขึ้นรถ อีกครู่หนึ่งก็พารถยนต์คันเล็กเอี่ยมหรูลับหายไปจากสายตา

“ ปล่อยให้เขาไปเถอะ จบเรื่องได้แล้ว ”

ชายหนุ่มไม่มีความรู้สึกโกรธเคืองทัดทยาหลงเหลือ เพิ่งรู้ตัวว่าเขาไม่มีเหตุผลใดดีพอที่จะโกรธเธอเลย จบเรื่อง... เขาได้แต่รู้สึกสูญเสียราวหัวใจวูบหายไปจากร่าง.....

“ฉันไม่โกรธคุณ ไม่โกรธเลย...”

ทัตทยาเฝ้าแต่เช็ดน้ำตาที่ไม่ยอมเหือดแห้ง นึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในระหว่างเธอและรัททวนเวียนไปมา แล้วความเข้าใจก็ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

เธอเห็นชรัมภีในงานราตรีหน้ากาก แต่เพราะรู้ที่อยู่แก่ใจว่าเธอเป็นคู่แข่งทางการค้าที่จาริตชิงชิง เธอจึงไม่เข้าไปทักทาย รัททคงจะถูกส่งมาหาเธอด้วยความจงใจ เขาตามเธอติดๆ ทำให้เธอหัวใจพองโต แล้วเธอก็โง่พอที่จะติดเบ็ด

ความลับของบริษัทถูกถ่ายทอดออกมา ความสัมพันธ์ของเธอและพ่อกับจาริตแตกกระจาย แย่ยิ่งกว่านั้นก็คือ...เธอรักรัททอย่างเหลือเกิน...

หัวใจของเธอแตกสลาย...

ทัตทยา สวมแว่นตาดำเมื่อเดินจากอาคารจอดรถมายังที่พัก ถอดมันออกเมื่อเปิดประตูห้อง คนที่รออยู่ทำให้แปลกใจ

“ไปไหนมา ” เสียงถามห้วน สีหน้าเครียดขึง

“คุณริต..... ”

เขามองเธอทั้งร่าง ไม่มีร่องรอยความรักความผูกพันหลงเหลือ “ผมถามว่าไปไหนมา ” เสียงห้วนคำรามถามซ้ำขู่ว่า

“เปล่าค่ะ ทัต... แค... ขับรถไปเรื่อยๆ ”

“งั้นหรือ ” น้ำเสียงเยาะหยันไม่เชื่อถือ

“ที่แรกว่าจะไปหาพ่อ แต่ว่าทัตรู้สึกไม่สบาย ก็เลย...”

เธอหาคำพูดต่อไม่ได้ อีกฝ่ายจับตามองราวจับผิด

“ไปเก็บของ... ผมจะพาคุณไปจากที่นี่สักพัก ”

“ไปไหนคะ ”

“ทำตามที่คุณบอกก็แล้วกัน ”

“ไปนานเท่าไรคะ ”

“สองสามวัน ”

“แต่ว่า...”

สีหน้ากร้าว ประกายตากระด้างทำให้เธอต้องเงยบ เลี่ยงเข้าห้องนอนไปหยิบกระเป๋าเดินทาง จัดเสื้อผ้าของใช้ที่จำเป็นใส่ลงไปอย่างไม่รู้จุดหมาย เห็นกระเป๋าเดินทางอีกใบหนึ่งวางรออยู่ คาดว่าจาริตคงจะจัดของของเขาเสร็จก่อนแล้ว

ก็ตีเหมือนกัน หลบผู้คนไปอยู่ด้วยกันสักพัก บางทีทุกอย่างจะดีขึ้น เขาอาจให้อภัยเธอ เมื่อกลับมา ทุกอย่างอาจกลับเข้าร่องรอยเดิม เธอกำลังจะมีลูก แม้ความสัมพันธ์กับจาริตจะมีตำหนิ แตกร้าวบ้าง แต่จะแปลกอะไรในเมื่อก่อนหน้านั้นมันก็ไม่เคยสวยสมบูรณ์อยู่แล้ว

เธอกลับออกมาหาเขา หนุ่มใหญ่ยกหูโทรศัพท์เรียกคนขับรถ

“ทัตขอโทรศัพท์บอกพ่อก่อนนะคะ ”

“ตามใจ ”

ร่างสูงใหญ่ถอยห่างออกไปยืนมองเมื่อหญิงสาวต่อโทรศัพท์ น้ำเสียงของพ่อฟังดูดีใจที่รับรู้ ว่าเธอกำลังจะเดินทางไปกับจาริต

“จะไปที่ไหน นานเท่าไรหรือลูก ”

“ทัตก็ยังไม่รู้ค่ะพ่อ จะซักถามมากไปก็ไม่กล้า แต่ว่าพ่อถึงปลายทางแล้วทัตจะโทรฯ มาบอกพ่อทันทีนะคะ ”

ชายร่างใหญ่เข้ามาถือกระเป๋าเดินทาง ทัตทยาถือกระเป๋าใบเล็กเดินตาม ยังอดหันมามองอย่างเป็นห่วงไม่ได้

เธอไม่มีเวลาจัดการกับข้าวของที่ถูกรังไว้ คอมพิวเตอร์ตั้งอยู่ที่มุมหนึ่งพร้อมให้เปิดใช้ หวังว่าจาริตไม่พยายามเข้ารหัสผ่านของเธอ และหวังว่าเขาจะไม่ค้นข้าวของและพบ “หน้ากาก” ที่เธอซ่อนไว้

เธอตั้งใจว่าจะทำลายทุกอย่างเมื่อกลับมา ปิดฉากความทรงจำที่มีต่อรัททเสียให้หมดสิ้น

ทัตทยาไม่รู้ว่าความตั้งใจของเธอเป็นเพียงความตั้งใจที่ค้างคา หญิงสาวไม่ได้กลับมาที่นี้อีก เธอไม่รู้ว่าหลังจากที่เดินทางไปด้วยกันด้วยความไว้วางใจใน “คู่หมั้น” และด้วยความหวังที่จะสร้างเสริมความสัมพันธ์ให้คืนกลับเพื่อพ่อของเธอและเพื่อลูกที่กำลังเติบโตขึ้นในครรภ์ สิ่งตามมาไม่ได้เป็นไปตามที่เธอหวัง

จาริตกลับมาคนเดียว

ห้องพักที่เคยเป็นวิมาน.. ถูกรื้อค้นที่ละซอกที่ละมุม แล้วภาพถ่ายที่เธอเดินรำกับเมฆในงานราตรีหน้ากาก ซึ่งคุณหญิงเดือนส่งมาให้และเธอโยนไว้ในลิ้นชักโดยไม่มีความหมาย ก็ถูกค้นพบ และก่อให้เกิดความโกรธแค้นอย่างที่สุดกับจาริต.....